

licht, terwijl de avond zich aan den voet samenpakte. Doelloos liet ik mijn niets-doen wiegen op het klotsen van de booten aan den wal en zoo helder was de atmosfeer, dat ik ze spottend meende te hooren babbelen.

Eensklaps stond een kind uit het volk naast me. Een dokter is verrassingen gewend en al toefde ik daar, meende ik, incognito, ik schrok niet. Ze vroeg me of ik de arts uit Holland was en toen ik bevestigend antwoordde verzocht ze me, mee te gaan naar iemand, die plotseling zwaar ziek geworden was.

Ik volgde haar en steeg langs een steil pad, want de zieke, zei het meisje, woonde hoog en afgelegen. Intusschen trachtte ik het kind te ondervragen, maar vernam niets stelligs, want het kende die vreemde dame nauwelijks. Zelfs den landaard kon ze niet aanduiden. Slechts tot het beredderen van de woning was ze aangenomen.

We klommen lang en zwijgend onder dicht gebladerte, waar de lucht warm was en dik. Bij tijden voeren er verstikkende walmen doorheen. Zonder deze gids had ik de richting nooit gevonden, want al ras verliet ze den gebaanden weg voor het struikgewas, waar ik me met moeite een pad brak.

Onverwacht stonden we aan den zoom vóór een huisje, dat in den avond zeer onwezenlijk was. Op dat oogenblik brak de maan door en herkende ik in de diepte het meer aan het stroomende licht. Maar ik had geen tijd me daarvan rekenschap te geven, want reeds had de begeleidster de deur geopend en een lantaarn ontstoken, waarmee ze mij vooring. Ik had in een flits gezien, dat deze woning hurkte in een klimopvacht en stond het volgende oogenblik in een ruim en leeg vertrek, waar de mufte reuk me leerde, dat het weken en misschien maanden gesloten was gebleven. Mijn eerste gedachte was een raam te openen, maar het kind hield me terug en toen ik doortastte bleken de ruiten of gegrendeld of vastgeroest te zijn.

Ik wendde me naar de witte gedaante, die ik aanstonds op een rustbank eer had vermoed dan gezien. De lantaren op haar richtend blikte ik Magda in het gesloten gelaat. Op vele mogelijkheden was ik voorbereid, niet op deze. Maar zoo verwonderlijk was de boodschap van het meisje en daarna die tocht geweest dat de herkenning me veel minder verschrikte dan ik thans voor mogelijk houd.

Gedurende enkele minuten kon ik mijn blik niet afhouden van hare zuivere trekken, den scherp getrokken mond en de oogleden als bloembladen. Onmiddellijk had ik een acute bloedarmoede vastgesteld. Ik vroeg nu mijn gids te blijven totdat ik teruggekeerd zou zijn en schreef voor, wat haar te doen zou staan, ingeval Magda uit deze verdooving mocht ontwaken. Zij kon niet tegenstribbelen, want ik beloofde haar ouders te waarschuwen, die, naar ze mij met een enkel woord had duidelijk gemaakt, in de nabijheid woonden.